

ikke give Friheden for alle kirkelige Handlingers Vedkommende uden Forstjæl, men kun for de kirkelige Handlingers, med Hensyn til hvilke der paa den ene Side er meest Trang til Friheden, paa den anden mindst Fare ved at tilstaae den. En saadan Udsøndring ligger nær; thi medens nogle af de kirkelige Handlinger til deres rette Foretagelse kræve en Menighed, som den Enkelte kan slutte sig til, gives der andre, som ikke videre vedkommer den enkelte Menighed, men kun Kirkesamfundet i det Hele og Familien. Medens hine derfor med Tyde kunne henvises til den valgte Præsts Kirke, hvor den med ham samstemmende Menighed tør haabes at være samlet eller at ville samle sig, synes disse ifølge deres Natur at have idetmindste et stærkt Villighedskrav paa at kunne foretages i Hjemkirken, der som oftest er Sognemanden hjem og ligger langt bekvemmere for ham end den valgte Præsts Kirke, ligesom han ogsaa stadig bidrager til dens Vedligeholdelse og Forhøning med alt Fornødent. Disse Handlinger ere Barnedaaben og, om det ønskes, den dermed i nær Forbindelse staaende Indledning af Moderen, fremdeles Brudevielsen og Begravelsen. Den Frihed, som Lovforslaget skal give, synes derfor at burde indskrænkes til disse nævnte Handlinger. Derhos bør fastsættes, at Tiden saavel til enhver Handling i Kirken som til Begravelse paa Kirkegaarden først bør bestemmes efter Forhandling med Sognepræsten, for at Collisioner kunne blive forebyggede. Ligeledes bør bestemmes, at ved saadanne hellige Handlinger, der foretages i Hjemfognet, bør dettes Kirkebetjent eller Kirkebetjente benyttes og honoreres, da det vilde være aldeles urigtigt at drage det fremmede Sogns Kirkesanger og maastee Organist derhen til største Forsømmelse for deres Skoler. Ogsaa kan der, i Henhold til en Bemærkning af Justitsministeren ved Sagens første Behandling i Landsstinget, udtrykkelig paalægges, at der ved Valget af Tiden til saadanne Forretninger skal tages Hensyn til, at Sogneeskolen ikke forsummes.

Endelig findes aldeles ingen Grund til den tilspøiede § 4, der ogsaa i formel Henseende kun passer slet til det hele Lovforslag, da den er

stillet efter den Paragraph, der tillægger vedkommende Minister Myndighed til at fastsætte Regler for Afbenyttelsen af den ved Lovforslaget givne Ret; thi saadanne Regler ville der ligesaafuldt være Anvendelse for ved § 4, som ved de andre Paragrapher. Der er tilmed vistnok aldrig nægtet nogen i et Sogn hjemmehørende Person udenfor Folkekirken (det skulde da være en Saadan, som under særdeles grave Omstændigheder havde aflivet sig selv, og da uden Hensyn til, om han hørte til Folkekirken eller ei) en Begravelsesplads paa sammes Kirkegaard, naar det religiøse Samfund, hvortil han hørte, ikke havde nogen særegen Begravelsesplads i Nærheden; men at der ligefrem og ubetinget skulde tilstaaes saadanne Personer Ret til Begravelse der, altsaa endog hvis deres Confession i selve Sognet havde en egen Kirkegaard, hvilket paa adskillige Steder gjælder f. Ex. om det mosaiske Troesamfund, vilde jo kunne lede til, at et saadant Religionsamfund kunde fordrø Personer, der henhørte til det, men ansaaes uærdige til deres egen Begravelsesplads, jordede paa Sognets Kirkegaard, eller at de vilde benytte denne istedetfor at udvide deres egen, skjøndt de ellers dertil kunde være forpligtede.

At Forulykke, hvis Hjemsted ikke kendes, uden denne Lov skulde være udsatte for at nedgraves hvorsomhelst, er aldeles ugrundet. Fremgangsmaaden, naar et saadant Lig findes, er jo, at det synes af Øvrigheden og Districtslægen, der desangaaende afgive Beretning til Amtmanden; og denne bestemmer da saavel Begravelsessted som Begravelsesmaade. Rigene af Forulykke, paa hvem ingen Mistanke om Selvmord hviler, blive upaatvivelig stedse hæderlig begravede paa Sognets Kirkegaard, hvis de ikke reklameres af Paarørende i et andet Sogn. Til denne Paragraph gives der da aldeles ingen Trang.

For det Tilfælde, at det principale Forslag, om at forlade hele Sagen ved en Dagsorden, ikke vedtages, foreslaaer da det nævnte Mindretal følgende Redaction af Lovudkastets Paragrapher: